

(uit de Rénmin Ribào v 19/12/2032, het Chinese Volksdagblad, orgaan vh centr cté vd comm partij)

Het zit er bovenarms op in de stadsscholen in Shanghai. Het bestuur van het stedelijk onderwijs heeft de ouders een brief gestuurd, waarin het uiteenzet wat hun kinderen tijdens de vakantiecampen in de zomer te eten krijgen. Ze kunnen alleen nog kiezen tussen noedels, en gekookte aardappelen met varkensvlees en jus. Het varkensvlees is afkomstig van stallen waar de zwijnen in kleine hokken met zijn tienden bij elkaar zitten en de hele tijd in elkaars stront zitten te dabben. De migranten uit West-Europa die sinds enkele jaren China overspoelen, zijn daar dol op. Ze verafschuwen de kleine brokjes varkensvlees met zoetzure saus uit de Chinese keuken, zoals ze dat in Shangaï vaak opdienen. En omdat het aantal Europese migrantenkinderen in Shangaï almaar toeneemt, heeft het bestuur van het stedelijk onderwijs besloten om korte metten te maken met het gevarieerde aanbod dat ze tot voor kort voor de kinderen op de kaart zette. Zoveel afzonderlijke menu's kunnen we niet aan, heeft het stadsbestuur van Shangaï laten weten, en varkensvlees is varkensvlees, de autochtone kinderen komen op zo'n vakantiecamp echt niets te kort.

Die Europese migrantengezinnen baren de Chinese overheid grote zorgen. Ze komen vooral uit de Lage Landen aan de Noordzee. Na de grote dijkbreuk van vijf jaar geleden, in 2027 - een gevolg van de opwarming van de aarde -, is het grootste deel van Nederland en de lager gelegen gebieden van België, Vlaanderen heette dat, onder water gelopen. Het gebied waar vroeger de havenstad Antwerpen gelegen was, vormt sindsdien samen met het verdronken land van Saeftinge één groot moeras, dat zich uitstrekt tot aan de terpen van Waarloos en Heist-op-den-Berg.

Antwerpen was voor z'n verdwijning helemaal op Shangaï afgestemd geraakt. Alle industrieën en ondernemingen uit de Antwerpse haven waren in het eerste kwart van de 21e eeuw naar 's werelds grootste economie, die van China, gedelokaliseerd. De laatste natie die wegtrok, enkele maanden voor de Nieuwe Zondvloed - zoals bijbelvaste historici de ramp zijn

gaan noemen -, liet in het havengebied een ruïne achter van met algen overwoekerde dokken, verroeste kranen, een gebarsten Lange-Wapperbrug over de Schelde en een ondergelopen Tijsmanstunnel.

Van dat alles is er tegenwoordig niets meer te zien, het ligt onder de nieuwe zeespiegel. Net als het TsjingTsjangsplaain, de enige toponiem in Antwerpen die een Chinese naam draagt. Enkele hoger gelegen plekken, zoals de Bloedberg, de Leugenberg, de Piottenberg, de Stuyvenberg en de Wezenberg steken boven het water uit en vormen nu eilandjes. Hier en daar woont er nog een zonderling, die zich tegen deportatie verzét. De bekendste is een oude man, die ooit als migrant vanuit Brugge naar Antwerpen is komen wonen. Oorspronkelijk heette hij Flip, maar nu noemt iedereen hem "de Flop". Als hij bootjes in zijn buurt ontwaart, roept hij steevast : *"Eigen volk eerst, wij gaan de volgende verkiezingen winnen"*, maar niemand slaat er acht op hem. *"Ach, een flop"*, zeggen ze dan en ze roeien verder.

De massale instroom van Europese migranten, vooral afkomstig uit Antwerpen, zet in Shangaï kwaad bloed, vanwege de éétgewoontes van die mensen. Allemaal hebben, in hun kelder of achterhuis, een hok gebouwd van 2 à 3 vierkante meter, waar ze een zwijn of tien vetmesten in hun drek. In de zomer, als het héét is in Shangaï - en door de klimaatverandering is het er nog heter dan vroeger -, dan maken ze in volle straat houtvuurtjes aan, waarop ze hun door de autochtonen verguisde varkensvlees roosteren. De mannen gaan dan in short en in hun blote bast op straat zitten éten en biér hijsen, terwijl de vrouwen achter hun krijsende kinderen aanzitten. Pas als ze zo rood zien als een kreeft van de brandende zon, houden ze op met hun braspartij.

Ook hun kledingtraditie valt bij de autochtonen in Shangaï niet in de smaak. De jonge meisjes lopen rond met een t-shirt, dat net iets te kort is, zodat hun navel én een strook van hun buik te zien zijn. Hoe kwabberiger hun taille, des te meer bloot, dat is móde bij hen. Het stadsbestuur van Shangaï heeft daarom kort geleden nieuwe kledingvoorschriften voor stedelijke ambtenaren uitgevaardigd, waaraan ook jonge allochtone vrouwen moeten voldoen. Wie er in

contact komt met het publiek, moet zijn navel en de laatste centimeter van zijn buik bedekt houden. Dat is nu de regel. Een stuk textiel op de goede plaats is belangrijk om onze samenleving leefbaar te houden, zei de partijsecretaris van Shangaï onlangs.

Op taalgebied hebben de Europese migranten een grote achterstand. Mandarijns zijn ze onvoldoende meester, en op school en op straat hebben ze alleen wat potjeschinees opgepikt. Thuis spreken ze hun Antwerpse dialect en voor het overige kennen ze wat verkavelingsvlaams, koeterwaals en steenkolenengels, de talen die hun ouders in de tijd spraken. Voor de arbeidsmarkt zijn ze ongeschikt. De meesten hangen de hele dag maar wat rond.

Wie er toch de moeite doet om het Chinees onder de knie te krijgen, krijgt bij een sollicitatie, als ze aan de telefoon naar je naam vragen, het deksel op de neus. Jan Pieter Van der Meynsbrugghe of Beverley Van der Auwermeulen, dan weet zo'n werkgever meteen welk vlees hij in de kuip heeft.

De meeste Europese migranten houden vast aan hun oude tradities, die ze tot in het absurde cultiveren. In de vervallen wijken van Shangaï waar ze zich gevestigd hebben, gaat het ene biérhuis na het andere open. Théé is er daar niet te krijgen. Ze doen er niets anders dan kleurenwiezen en kijken er naar tv, naar dat ene kanaal op de satelliet dat de Grote Prijs van Liefkenshoek veldrijden uitzendt, die verreden wordt in een droger deel van het moeras, waar vroeger Antwerpen lag.

Wat bij sommige, met die vreemde vogels koketterende Chinezen in de smaak valt, is de muziék van die Antwerpenaren. Geregeld staat die op het programma van het westerpershuis in Shangaï, een gerestaureerd gebouw in de oude havenwijk dat de muziek van vreemde volkeren en andere uitingen van hun cultuur een podium geeft. Eén lied was verleden jaar zelfs een grote hit. *Viva Bomma, patatten met sosissen*. Onderzoek van Chinese antropologen heeft uitgemaakt dat de song een exponent is van de vooroudercultuur van de stammen die oorspronkelijk in Antwerpen woonden. Er zitten in de tekst ook verwijzingen naar oeroude voedselpatronen. Sosissen zouden namelijk stukken geperst paardenvlees geweest

zijn, opgediend in de vorm van een worst. Vroeger moet het paard in die streken een heilig dier geweest zijn, waarvan ze het vlees op hóógdagen nuttigden. Hónden aten ze helemaal niét. Die lieten ze los rondlopen, zodat ze met hun uitwerpselen de ruimte tussen de huizen vruchtbaar konden maken en het malse gras er hoog op kon schieten.

Fel in trek bij de Europese migranten in Shangaï zijn jonge bruiden en bruidegoms uit het vaderland. Die zitten daar maar te niksen, want er is nauwelijks werk te vinden. Voor hen is een land als China een droomparadijs, trouwen met iemand die daar woont, een godsgeschenk. Zo'n huwelijk opent deuren die anders gesloten blijven. Dààr is alles te koop.

Voor de kinderen van die migranten, de tweede generatie, is de snel-Chineeswet uitgevaardigd, die het ze makkelijk maakt om de Chinese nationaliteit te verkrijgen. Dat ze dààrop een beroep doen als ze willen stemmen, zo redeneert de partijtop. Op die manier is er al een jonge vrouw van Antwerpse origine, verkózen geraakt in het centraal comité van de partij in Shangaï, maar ondanks haar hoge aantal stemmen heeft de partijsecretaris haar géén zitje gegund in het politiek bureau.

De aanwezigheid van de exponentieel aangroeiende migrantengemeenschap in Shangaï heeft in de hoogste politieke regionen tot verhitte discussies aanleiding gegeven. Jonge politici uit de progressieve vleugel van de communistische partij pleiten ervoor dat de migranten, ook al hebben ze de Chinese nationaliteit niet, toch lid van de partij kunnen worden. Met het oog op het volkscongres van enkele weken geleden hebben ze daarvoor campagne gevoerd, onder het motto, *Lidmaatschap 2032*. Maar ze hebben hun slag niet thuisgehaald.

De oude garde in de partij is tégen dat idee. De meeste migranten zijn niet rijp om in een democratie als de Chinese mee te draaien, vinden ze. Ze komen uit een samenleving, waar verscheidene partijen naast elkaar bestaan, die in een systeem van eeuwigdurende verkiezingen telkens weer wisselende coalities sluiten, zodat niemand nog weet waarvoor ze staan. Vijfentwintig jaar terug hebben ze zelfs ruim een half jaar zónder regering gezeten.